

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj:96 0 P 023319 12 Gž
Brčko, 24.04.2013.godine.

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Lucić Josipe kao predsjednika vijeća, Gligorević Ruže i Tešić Dragane kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca Č. N. iz B., zastupanog po punomoćnicima B. I. i P. B. M., advokatima iz T., protiv tuženog Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, zastupan po Pravobranilaštvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi naknade štete, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 P 023319 10 P od 05.12.2011. godine na sjednici vijeća održanoj dana 24.04.2013. godine donio je

P R E S U D U

Žalba tuženog Brčko distrikta Bosne i Hercegovine se odbija i presuda Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 P 023319 10 P od 05.12.2011. godine u stavu prvom i trećem izreke POTVRĐUJE.

Odbija se zahtjev tužioca za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu u iznosu od 1.053,00 KM.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 P 023319 10 P od 05.12.2011. godine odlučeno je:

„Tuženi Brčko distrikt BiH dužan je tužiocu Č. Na. iz Brčkog na ime nematerijalne štete isplatiti ukupan iznos od 17.106,00 KM od čega :

- na ime pretrpljenih duševnih bolova zbog umanjenja opšte životne aktivnosti iznos od 7.840,00KM
- na ime naknade za pretrpljene fizičke bolove iznos od 4.000,00 KM
- na ime naknade za pretrpljeni strah iznos od 2.666,00 KM
- na ime naruženosti iznos od 2.600,00KM

sa zakonskom zateznom kamatom počev od 05.12.2011 .godine kao dana presuđenja, pa do konačne isplate,a sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Sa viškom tužbenog zahtjeva, tužilac se odbija.

Tuženi je dužan naknaditi tužiocu troškove parničnog postupka u iznosu od 3.549,80KM, u roku od 30 dana, po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja. “

Protiv navedene presude tuženi je blagovremeno izjavio žalbu zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine žalbu uvaži i pobijanu presudu prvostepenog suda preinači na način da odbije tužbeni zahtjev tužioca kao neosnovan i obaveže tužioca da tuženom naknadi troškove parničnog postupka opredijeljene u prvostepenom postupku i troškove sastava žalbe u iznosu od 397,50 KM.

U odgovoru na žalbu tužilac predlaže da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine odbije žalbu tuženog kao neosnovanu i pobijanu presudu prvostepenog suda potvrdi i obaveže tuženog da tužiocu naknadi troškove sastava odgovora na žalbu u iznosu od 1.053,00 KM (naknada za sastav žalbe po AT u iznosu od 720,00 KM, uvećana za 25% i za 17% PDV), jer je, kako je u odgovoru na žalbu navedeno, pisanje odgovora na žalbu bilo nužno.

Nakon što je u smislu člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta BiH („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“, broj 8/09 i 52/10-u daljem tekstu ZPP BD) ispitao prvostepenu presudu u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći na povrede postupka na koje sud pazi po službenoj dužnosti, ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Prema činjeničnom utvrđenju prvostepenog suda na kome je zasnovana pobijana presuda, tužiocu je dana 07.03.2009. godine prilikom obavljanja redovnih poslova i zadataka policajca u Policiji Brčko distrikta lice zatečeno u izvršenju krivičnog djela H. G. pucajući iz pištolja nanio teške tjelesne povrede u vidu prostrrelne rane i preloma četvrtog prsta desne šake i prostrrelne rane lijeve butine sa oštećenjima kosti i mišića i zbog toga je H. G. oglašen krivim zbog počinjenog krivičnog djela pokušaja ubistva policajca u vršenju službe i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 16 godina (presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 096-0-K-09-000363 od 19.03.2010. godine preinačena je presudom Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 097-0-Kž-10-000031 od 20.09.2010. godine).

Te prilike tužilac je usljed nanasnih povreda pretrpio štetu u vidu duševnih bolova zbog umanjenja životne aktivnosti, pretrpljenih fizičkih bolova, pretrpljenog straha i naruženosti, čiju visinu je prvostepeni sud utvrdio uz pomoć vještaka medicinske struke dr E. S., hirurga iz T. i dr K. B., neuropsihijatra iz T., pa je cijeneći intenzitet i dužinu trajanja fizičkih bolova i straha kod tužioca, te stepen umanjenja opšte životne aktivnosti i naruženosti, primjenjujući orijentacione kriterije koji se kod sudova u Distriktu primjenjuju kod dosude tih vidova štete, pravilno primijenio odredbe Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“ broj 29/78-u daljem tekstu ZOO) kada je pobijanom presudom obavezao tuženog da tužiocu istu u dosuđenom iznosu naknadi, te dao jasne, potpune i pravilne razloge za takvu svoju odluku.

Neosnovano se u žalbi tuženog ističe da tuženi nije odgovoran tužiocu za predmetnu štetu, jer, prema činjeničnom stanju utvrđenom u prvostepenom postupku, tužilac je tešku tjelesnu povredu u vidu prostrrelne rane i preloma četvrtog prsta desne šake sa trajnom posljedicom i laku tjelesnu povredu u vidu povrede lijevog preponskog predjela tipa-

prostrelnu ranu lijeve nadkoljениčne regije zadobio obavljajući poslove i radne zadatke policajca u Policiji Brčko distrikta BiH, gdje je zaposlen, pa je tuženi kao poslodavac tužioca pasivno legitimisan u ovom sporu za naknadu štete nastale na radu bez obzira što je pravosnažnom presudom donesenom u krivičnom postupku utvrđeno da je šteta kod tužioca posljedica izvršenja krivičnog djela ubistva u pokušaju za što je H. G. oglašen krivim i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 16 godina.

Ovo stoga što je njihova odgovornost (tuženog i štetnika H. G.) solidarna, pa je na tužiocu pravo izbora od koga će da traži naknadu za pretrpljenu štetu da li od štetnika (H. Ga) koji odgovara po osnovu krivice ili od tuženog kao poslodavca tužioca koji odgovara po principu objektivne odgovornosti za opasnu djelatnost kojom se tužilac kao zaposlenik Policije Brčko distrikta BiH bavi (Policija Brčko distrikta je organ tuženog, pa je tuženi pasivno legitimisan u ovom sporu). Pitanje regresnog zahtjeva tuženog prema štetniku H. G. je pravo tuženog koje može biti predmet posebne parnice, ali nema nikakvog značaja za ovaj spor i ni u čemu ne utiče na prava tužioca kao oštećenog lica da između više odgovornih lica (štetnika H. G. i tuženog kao poslodavca) izabere jednog solidarnog dužnika i u principu bira solventnijeg od njih, kako je tužilac postupio u ovom sporu, te se opredijelio za tuženog, koji je kao poslodavac tužioca koji se bavi opasnom djelatnošću odgovoran za nastalu štetu samom činjenicom da se bavi tom djelatnošću po principu objektivne odgovornosti (nema sumnje da je djelatnost otkrivanja počinitelja krivičnog djela opasna djelatnost najčešće i po život lica koja se istom bave), pa je za štetu nastalu od opasne djelatnosti u skladu sa odredbama člana 154. stav 2., člana 173. i člana 174. ZOO-a odgovoran tuženi kod koga je tužilac zaposlen.

Pravilna je ocjena prvostepenog suda da nema doprinosa tužioca nastaloj šteti, jer je u postupku utvrđeno da je do nesreće došlo 07.03.2009. godine u 02¹⁵ sati na radnom mjestu tužioca pri čemu su od vatrenog oružja povrijeđena dva lica prilikom pokušaja legitimisanja lica zatečenog u izvršenju krivičnog djela, kada je to lice pucalo na policajca, pri čemu je tužilac ranjen u desnu šaku i preponu lijeve noge, a S. S. zadobio je lake tjelesne povrede, da je radno mjesto utvrđeno kao ugroženo, da je bilo naređeno korištenje zaštitnih sredstava koja su korištena, da su primijenjene opšte i posebne mjere zaštite, da je do povređivanja tužilac imao 13 godina staža, da je prije nesreće radio pet sati, da je od strane inspektora potvrđeno da su rubrike u obrascu ispravno popunjene, da je odmah po povređivanju tužilac pregledan od strane dr Z. B., hirurga u Medicinskom centru Brčko, gdje su konstatovane povrede u predjelu desne šake i četvrtog prsta i u predjelu lijeve butine, pa je kod ovakvog utvrđenja, tuženi nesumnjivo odgovoran tužiocu za predmetnu štetu po principu objektivne odgovornosti, shodno odredbama člana 173. i člana 174. ZOO-a.

Tuženog ne oslobađa odgovornosti činjenica da je kod C. osiguranja DD Bihać po Polici broj 00399 zaključio Ugovor o osiguranju od posljedica nesretnog slučaja za period od 01.01.2009. godine do 31.12.2009. godine (šteta je nastala 07.03.2009. godine, odnosno štetni događaj se tada desio), ali samo za slijedeće osigurane slučajeve: po osnovu smrti nastale nesretnim slučajem, smrti uslijed bolesti i trajnog invaliditeta, pa je i pored osiguranja svih radnika, tuženi odgovoran tužiocu, za nastalu štetu. Inače, tuženi ima mogućnost regresa prema Osiguravajućem društvu za iznose koje isplati oštećenom u granicama ugovorenih rizika i osigurane sume, pa nije nužno da se iznos pokriven osiguranjem odbije od iznosa koji bi bio utvrđen u ovom postupku, iako bi Osiguravajuće društvo odgovaralo solidarno do visine osigurane sume za ugovorene rizike. Tužilac kao oštećeno lice ima pravo izbora prema solidarnim dužnicima, koje može tužiti zajedno ili pojedinačno jednog od njih (u spisu

predmeta nema podataka o tome da li je tužiocu po osnovu osiguranja isplaćen određeni iznos).

Žalba tuženog konkretnim prigovorima ne ukazuje na visinu dosuđene naknade tužiocu za pretrpljene fizičke bolove, strah i naruženost, ali ističe da prvostepeni sud nije mogao dosuditi tužiocu naknadu za umanjenu životnu aktivnost od 16%, koja predstavlja zbir stepena umanjenja po vještacima dr Enveru Sakić, po kome je stepen umanjenja 11% i dr K. B. po kome je stepen umanjenja 5%, kako je to utvrdio prvostepeni sud, jer sudska praksa i pravna nauka ne dopušta zbrajanje pojedinih postotaka nastalog umanjenja životne aktivnosti, koje utvrde vještaci različitih specijalnosti.

Pravilan je žalbeni navod tuženog da pri određivanju procenta umanjenja životne aktivnosti sudski vještaci određuju procenat umanjenja pojedinačno za ovaj vid štete koji je predmet njihovog vještačenja, pa nakon usaglašavanja, zajednički određuju procenat umanjenja životne aktivnosti, pri čemu se procenat ne određuje prostim sabiranjem.

Međutim, kod činjenice da je procenat umanjenja životne aktivnosti kod tužioca, prema nalazu dr E. S. hirurгу 11%, te da zbog umanjenja za još dodatnih 5% prema dr K. B., neuropsihijatru, procenat umanjenja je nema sumnje veći od 11% (zanemarljiv je procenat od 1-2% razlike), s obzirom i na okolnosti konkretnog slučaja: da je tužilac u vrijeme povređivanja imao 36 godina, da je posljedica povrijeđivanja oštećenje desne šake sa trajnom posljedicom, da je povrijeđen na radnom mjestu prilikom obavljanja svog redovnog posla i da mu je za taj posao (sa velikim stepenom rizika kojim mu je i život ugrožen) veoma bitna funkcija desne šake prilikom obavljanja redovnog posla policajca, zbog upotrebe vatrenog oružja i potrebe izuzetnog opreza da ne prekorači svoja službena ovlaštenja.

Kod takvog stanja stvari, po ocjeni ovog suda, tužiocu je pobijanom presudom prvostepenog suda dosuđena adekvatna naknada za sve vidove nematerijalne štete (umanjenje životne aktivnosti, pretrpljene fizičke bolove, pretrpljen strah i naruženost) i ista, s obzirom na okolnost slučaja, odgovara svom cilju (predstavlja sredstvo kojim oštećeni, zadovoljavanjem potreba koje ne bi mogao podmiriti olakšao sebi život i čineći ga podnošljivijim ublažava duševni bol koji trpi) da se oštećenom pruži odgovarajuća satisfakcija prema značaju povrijeđenog dobra i težini povrede.

Naknada vještaku dr E. S. hirurгу iz T. u iznosu od 800,00 KM i dr K. B. neuropsihijatru iz T. u iznosu od 400,00 KM odnosi se na izradu nalaza i mišljenja i pristup na ročište kod Osnovnog suda Brčko distrikta i ista je adekvatna obimu posla i izdacima nastalim u vezi njihova dolaska iz Tuzle u Brčko, a zakonski zastupnik tuženog je na ročištu 26.05.2011. godine protivio se izvođenju tog dokaza (bez kojeg sud ne može utvrditi visinu štete), ali ne i prijedlogu punomoćnika tužioca da se vještačenje obavi po vještacima medicinske struke iz Tuzle, niti je svoje protivljenje istakao u tom smislu da zbog manjih troškova vještačenja, vještačenje obave vještaci iste struke iz Brčkog.

Zahtjev tužioca za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu odbijen je kao neosnovan iz razloga što, prema odredbi člana 323. stav 1. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine odgovor na žalbu ne predstavlja obaveznu procesnu radnju, a po ocjeni ovog suda, ta procesna radnja (pa ni trošak u vezi te radnje) nije bila potrebna radi zaštite i ostvarenja prava tužioca.

Sa viškom tužbenog zahtjeva iznad dosuđenog iznosa kao neosnovanim tužilac je odbijen (stav drugi izreke). Sadržinski žalbom tuženi ne pobija prvostepenu presudu u tom dijelu, niti ima pravni interes za to pobijanje, pa prvostepena presuda u dijelu kojim je tužilac odbijen sa viškom tužbenog zahtjeva (stav drugi izreke) ostaje neizmijenjena.

Kako je prvostepeni sud na osnovu provedenih dokaza pravilno i potpuno utvrdio sve relevantne činjenice i na tako utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio odredbe Zakona o obligacionim odnosima, a da pri tome nije počinio povrede postupka na koje žalba ukazuje, niti povrede na koje sud pazi po službenoj dužnosti, te pravilno odlučio o troškovima postupka, valjalo je žalbu tuženog kao neosnovanu odbiti i presudu prvostepenog suda u pobijanom dijelu (stav prvi i treći izreke) potvrditi, na osnovu odredbe člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kako je odlučeno u izreci ove presude.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Josipa Lucić